17 de novembre: Santa Isabel d'Hongria

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,27-38): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «(...) Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! I si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors!

»(...) Presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents. Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare (...)».

Santa Isabel d'Hongria (1207-1231)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, VatICà)

Avui vull parlar-vos de santa Isabel d'Hongria, també nomenada Isabel de Turíngia. Isabel visqué a la cort hongaresa només els quatre primers anys de la seva infantesa. Segons els costums d'aquell temps, el seu pare havia decidit que Isabel esdevingués princesa de Turíngia. Isabel deixà a seva pàtria amb una rica dot i un gran seguici.

Després d'un llarg viatge, arribaren a Eisenach, per tal de pujar després a la fortalesa de Wartburg. Allí se celebrà el compromís entre Lluís de Turíngia i Isabel. Malgrat que el nuviatge s'havia decidit per motius polítics, entre els dos joves nasqué un amor sincer, animat per la fe i el desig de fer la voluntat de Déu. Isabel practicava assíduament les obres de misericòrdia.

El seu matrimoni fou profundament feliç: Isabel ajudava el seu espòs a elevar les seves qualitats humanes a nivell sobrenatural, i ell, en canvi, protegia la seva esposa en la seva generositat envers els pobres i en les seves pràctiques religioses. Una dura prova fou l'adeu al seu marit, a finals de juny de 1227 quan Lluís IV s'uní a la creuada de l'emperador Frederic II. Nogensmenys, Lluís emmalaltí i morí.

—Isabel passà els darrers tres anys de la seva vida en l'hospital que ella mateixa havia fundat, tot servint els malalts i vetllant pels moribunds. Sempre provava de realitzar els serveis més humils i els treballs repugnants. La nit del 17 de novembre (1231) es dormí dolçament en el Senyor. Els testimonis de la seva santedat foren tants que només quatre anys més tard, el Papa Gregori IX la proclamà santa.